

[Miljøministeren]

meget vigtigt, var meget vigtigt og har givet overordentlig opmuntrende og strålende resultater, grønne familier og alle de ting, som blev sat i gang, og som jeg også synes skal køre videre på den ene eller den anden måde.

Fru Lone Dybkjær havde nogle bemærkninger om forureningen. Det er klart, at vi skal nedbringe vores forurening, og derfor skal vi også ændre vores omgang med ressourcerne, med energien. Men jeg vil gerne lige sige både til hr. Svend Aage Jensen og fru Lone Dybkjær, at der trods alt er sket noget. Det er rigtigt, at vi kan og skal se mere på emballagen og skal have nogle emballageaftaler med tilbagebetaling af det, men der er jo altså allerede i dag en afgift på alle drikkeemballager, men vi kan godt udvide instrumentet, og når det gælder betaling pr. kilo forurening, som fru Lone Dybkjær nævnte, er der jo en affaldsavgift, som vi i eftermiddag formentlig får konfirmeret og har fået ind i finansloven som væsentlig forhøjet.

Der skete også en ændring af betalingsvedtægtsloven i foråret, og den betyder, at der ikke længere kan gives rabat på spildevandsmængden, som altså også har en virkning for forureningen og forbruget af vores ressourcer. I øvrigt er det jo også sådan, at når man får en udledningstilladelse, har man ikke tilladelse til at forurene, som man vil; man har kun tilladelse til at forurene op til den grad, som amtet altså accepterer. Vi skal nå frem til ingen forurening – enig – og derfor skal der arbejdes videre med ren teknologi. Men at få en udvindingstilladelse betyder altså også, at erhvervsvirksomheden skal nedbringe sin forurening til et vist mål, og det betyder investeringer, og det afspejler sig i varepriserne, så det er ikke gratis at forurene, men det må godt blive dyrere.

Hr. Gløborg satte meget rigtigt to nøgleord op, som jeg også gerne vil gøre til mine: ansvarsbevidsthed og samspil. I regeringens redegørelse for indsatsen i 1990'erne hedder det ansvarliggørelse og viden, men samspil er jo også et nøgleord.

Hr. Rosing nævnte her til sidst, at vi skulle sikre og arbejde videre for at sikre de oprindelige folkeslags levemuligheder også på deres egne præmisser. Jeg er ganske enig, og det er jo også med i erklæringen. Derfor er jeg også ganske enig i den grønlandske kritik af EF's udspil vedrørende sælerne, og hr. Rosing ved

jo, vi har arbejdet sammen for at forhindre, at man får uvidenskabelige handelshindringer og ændringer i handelsforholdene. Vi er ganske enige, og regeringen mener selvfølgelig, at Grønland skal inddrages i alle disse forhold, og Grønland vil blive inddraget, det manglede bare andet; ellers dementerede vi også alt det, vi har sagt i Rio om de oprindelige folkeslag.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er et forsøg på at klare mig med en kort bemærkning i stedet for et indlæg senere hen. Der er mange ting, jeg godt kunne kommentere hos miljøministeren, idet jeg f.eks. synes, at nogle af bemærkningerne bl.a. til mig ikke var specielt velvalgte, men det vil jeg så lade være at gå ind på.

Når vi taler om, at der skal være en parallelitet imellem Miljøministeriet og Finansministeriet, er det jo, fordi vi ved, at tilstandene ikke er ideelle, og selv om man integrerer miljøpolitikken i alle sektorområderne, bliver det jo ikke sådan, at sektorområderne er i økologisk balance. Derfor er der behov for et overordnet ministerium, der afvejer, hvilke ministerier der navnlig skal sættes ind over for, om det skal være transport, industri eller begge dele og i hvilket forhold osv.

Når vi siger det, er det også, fordi vi mener, der er en klar sammenhæng mellem finanspolitikken og miljøpolitikken, og vi ikke tror, man kan løse de finanspolitiske problemer, enhver ved vi har med budgetunderskud, uden at vi inddrager miljøpolitikken og en helt anden tankegang. Det var specielt det, jeg ville pege på med mit indlæg.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg ikke sagde, at der var tale om en tilladelse til at forurene så meget, man ville. Jeg sagde, at man får en forureningstilladelse, som i princippet er gratis. Jeg ved godt, man så betaler under forskellige former, men den er i princippet gratis. Det vil sige, at det er ligegyldigt i den sammenhæng, hvor meget man forurener. Det er en eller anden overordnet grænse; man har ingen incitamenter til at gå fra 5 kilos forurening ved udledning ned til 3 kilos forurening.

Det mener jeg var en tankegang, som regeringen kunne acceptere. I øjeblikket klarer vi en hel del med hensyn til renere teknologi ved tilskud. Spørgsmålet var, om vi ikke kunne